

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτάτων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημύρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ό ν ο .

Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ 'σ τὸ χέ ρ ι .

Ὁγδόη τοῦ Φλεβάρη,
πόλεμος ἀριδάρει.

Πεντακόσα κι' ἑβδομήντα, μὰ προσθέσετε κι' ὀκτώ,
ξεσκουριάζω τ' ἄρματά μου καὶ τοὺς Πρόεδροις ὑλακτῶ.

Χαιρετῶ
τὸν Στρατό.

Μυριοζήλευτος μᾶς φεύγεις, πολυφίλητε Στρατέ,
παλληχάρια κορωνάτα σύρτε πέρα λαμπερά,
τέτοιαις ἡμέραις σὰν καὶ τούταις δὲν ἔξημέρωσαν ποτὲ
καὶ δὲν ἀνοιξε γιὰ σένα τέτοιος δρόμος μιὰ φορά.

Φύσα, γαλανὸ πανάκι, καὶ κυμάτιζε 'στὴ σκλάδα,
λάμπε μὲ τὸν Ἅγιο Γεώργη, τὸν πανόρηο καθαλλάρη,
νὰ πετᾷ μὲ τᾶλογοῦ τοῦ 'στὸ γαλάζιο σου τὸ διάβα
καὶ παντοῦ νὰ ξεφυτρώνη γλυκοστάφυλο βλαστάρι.

Ὁ σταυρὸς κορμιὰ μαρτύρων γυμνωμένων ἄς ἰσχιώσῃ,
κί' στοὺς ἤχους τῶν τυμπάνων καὶ 'στοὺς ἤχους τῶν σαλπίγγων
νὰ ξυπνήσουν πολεμάρχοι, ν' ἀπαντήσουν ἤχοι τόσοι,
τῶν Καλλέργηδων ἀσπίδες καὶ σπαθιὰ Ψαρομηλίγγων.

Διάβαινε, Στρατέ, νὰ φεύγουν οἱ χασάπηδες μπροστά σου,
γύρνα τὴν Χρυσὴ Κορῶνα καὶ σὲ πόλεις καὶ χωριὰ,
καὶ μὴν ἔλθῃς πρὶν νὰ στήσης πυραμίδες τᾶρματά σου
'μπρὸς 'στὸ θρόνο ποῦ θ' ἀστράψῃ στεφανώτρα ἑλευθεριά.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—Γιὰ 'δὲς καιρὸ ποῦ διῆλεξαν νὰ μὲ κρατοῦν κλεισμένο
τώρα ποῦ κόσμος, Περικλῆ, κυττάζω φτερωμένο
νὰ τρέχη 'μπρὸς 'στὸν Βασιλῆα καὶ νὰ τὸν στεφανώνῃ
μὲ τὴν ἀγάπη τὴν σωστή, ποῦ θρόνους θεμελιώνει,
τώρα ποῦ σὰν 'Ανάστασις 'στὸ γένος ἀνατέλλει,
ποῦ καὶ τὰ Βασιλόπουλα τὰ μοσχαναθρεμμένα
ὁ Βασιλῆας μὲ μιὰν εὐχὴ μὲς 'στὴ φωτιὰ τὰ στέλλει
καὶ πηλαλοῦν γοργόποδα μὲ τάρματα ζωμένα,
καὶ σμίγει κόσμος καὶ στρατὸς μὲ τὴν Κορῶν 'ἀντάμα
καὶ κλαῖνε μάτια γύρω τῆς μὲ τῆς χαρᾶς τὸ κλάμμα.

Ποῦ τὰ πάθη σιωποῦν
τῶν Ρωμηῶν τῶν θερμοαίμων,
καὶ τὰ τύμπανα κτυποῦν
ἐγερτήρια πολέμων.

Ποῦ σαλπίζει τὸ Κορδόνι
κι' ὅλο σάλπισιμ' ἀντηχεῖ,
κι' ἕνας πόθος μᾶς ἐνώνει,
μία σκέψις, μιὰ ψυχὴ.

Ποῦ τῶν πόθων ἡ νεότης
πάλι 'στ' ἄρματα πετᾷ,
κι' ὁ λαὸς ὁ στρατιώτης
ἀλαλάζων χαιρετᾷ.

Ποῦ τῆς δάφνης στέφει κλάδος
τόσων χρόνων στεναγμούς,
κι' ὅλ' ἡ πόλις τῆς Παλλάδος
ἀντηχεῖ μ' ἀλαλαγμούς.

Ποῦ Τυρταίου ποιητοῦ
πολυδόξαστα κλαδιὰ
στρώνονται γιὰ τοῦ στρατοῦ
λεοντόκαρδα παιδιὰ.

Ποῦ καὶ τοῦρανοῦ τᾶστέρια
νέο φῶς σκορπίζουν κάτω,
κι' ἄσπρα φθάνουν περιστέρια
νίκης νὰ μᾶς 'ποῦν μαντάτο.

Καὶ σηκώνεται τᾶσκέρι
τέτοιον ἄγγελο νὰ 'δῇ,
καὶ χιονάτο περιστέρι
τέτοια λόγια τραγουδεῖ:

«Νίκη τούτη τὴν φορὰ,
νίκη κατάσπερ προβαίνει
σὰν καὶ τᾶσπρα μου φτερά
καὶ θριάμβους προσημαίνει.

»Νίκη νίκη τὴν ἄνοιγες
τῆς 'Απτέρου τὸν ναόν,

ποῦ 'στὴν δόξαν καθωδήγει
περιλάλητον λαόν.

»Ὡ κορίτσια λευκοφόρα,
πάρτε κάλλη περισσά,
καὶ δεχθῆτε τὴν μὲ δῶρα
καὶ μὲ κάνιστρα χρυσά.

»Βάλετέ τὴν 'στὸ πλευρὸ
νὰ καθίση τῆς παληᾶς,
δώσετέ τῆς τὸν Σταυρὸ
καὶ κλωνάρι τῆς ἐλῆας.

»Ἡ παληὰ μας εἶναι Νίκη
κι' ἄλλο σύμβολο κρατεῖ,
κι' ἄλυσσίδων σπάζουν κρίκοι
ὅπου σήμερα πατεῖ.

»Εἶν' ἐκεῖν' ἡ κορασιὰ
μὲ τὴν ἄσπερη φορεσιὰ,
ποῦ τὴν ἔχουν εἰς τὰ χεῖλη
μαῦροι σκλάβοι τόσα χρόνια,
ποῦ τὴν ἔφαλαν Αἰσχύλοι
καὶ τοῦ Μάρτη χελιδόνια.

»Εἶν' ἐκεῖν' ἡ κορασιὰ
μὲ τὴν ἄσπερη φορεσιὰ,
ποῦ βαρβάρους ἡμερόνει
καὶ 'στὴν πέτρ' ἀποθεώνει
μὲ τὸ χέρι τοῦ Φειδία
χρυσελεφαντίνῳ Δία.

»Εἶν' ἐκεῖνη ποῦ σαλπίζει,
καὶ τὴν δόξαν τῶν αἰώνων
εἰς τὰ μάρμαρα σκαλίζει
ἀθανάτων Παρθενῶνων.

»Ποῦ γελῶσα χαιρετᾷ
καὶ λαοὺς κι' αἰῶνας ὅλους,
κι' ἐκ τῶν 'Αθηνῶν πετᾷ
'στῆς 'Αγίας Σοφίας τοὺς θόλους.

»Εἶν' ἐκεῖν' ἡ γηγενής,
ὅπου σήμερα κυττάζει
τὸν Σταυρὸ τῆς γαλανῆς
σκλάβων χῶμα νὰ σκεπαζῇ.»

Γιὰ 'δὲς καιρὸ ποῦ διῆλεξαν νὰ μὲ κρατοῦν κλεισμένο
τώρα ποῦ λύνονται δεσμὰ καὶ σπάζουν ἄλυσσίδες,
τώρα ποῦ 'χαμογέλασε τὸ γένος τὸ καυμένο
καὶ ξαναφουκτώσε σπαθῶν ἀστραφτεράς λεπίδες,
τώρα ποῦ κάθε τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει,
τώρα ποῦ θάβεται κι' ἐγὼ νὰ γίνω περιστέρι,
νὰ κουβαλῶ μηνύματα, καὶ σὰν περιστέρα
νὰ τρέχω μιὰ 'στὸν Βασιλῆα καὶ μιὰ 'στὸν Θεωδώρακι
ἐδῶ κι' ἐκεῖ ν' ἀντιπαλῇ γοργὸν παιδιὸν μέλος,
νὰ διασχίζω τὸ κενὸν τὸ κυανοῦν σὰν βέλος,

Ὁ Περικλῆς κατ' ἐντολὴν τοῦ Φασουλῆ τοῦ πλάνου
ξυλοφορτώνει δυνατὰ τὸν Πρέσβυ τοῦ Σουλτάνου.

νὰ φεύγω χωροφύλακας, νὰ φεύγω περιπόλους
μὲ 'γρήγορα φτερά,
νὰ βλέπω τὰ καράβια μας καὶ τὰς τορπιλλοδόλους
'στῆς Κρήτης τὰ νερά,
νὰ χαιρετῶ τὸν Πρίγκηπα, τὸν Γεώργιο τὸν ἀσίκη,
ποῦ λαχταρᾷ τὴν Νίκη,
κι' ἐκεῖνα τὰ ναυτοπούλα, δελφίνια ζηλειμμένα
καὶ παλληκάρια πρῶτα,
καὶ γύρω νὰ φεγγοδολοῦν σὲ κύματ' ἀφρισμένα
Κανάρηδων μπουρλότα,
νὰ βλέπω καὶ τῶν Πρεσβευτῶν συχνὰ στραβοκυττάγματα
καὶ νὰ μ' ἐκεῖ κι' ἐδῶ,
καὶ δὲς τοῦ γιὰ τὰ σύνορα ν' ἀναχωροῦν συντάγματα
καὶ νὰ τὰ τραγουδῶ,
καὶ μὲ τὰ Φασουλᾶκια μου καὶ μὲ τὴν πάπια χήνα,
τὴν τζόγια Φασουλίνα,
ἐφίδρους νὰ ξεπροβοδῶ, καὶ μέσα 'στὴν ἀντάρα
νὰ τρέχω, νὰ ζητωκραυγῶ, καὶ ν' ἀμολᾶρω συμπάρα,
μὲ μίαν ἐξαψιν φρενῶν παντιέρας ν' ἀντικρύζω,
νὰ συγκινοῦμαι, νὰ γελῶ, νὰ χαίρω, νὰ δακρύζω,
πολέμους νὰ φαντάζωμαι, ποῦ δὲν ἐξαναπῆγα,
νὰ προσφωνῶ γονατιστὸς τὸ μάρμαρο τοῦ Ρήγα,
τὸ μαρμαρένιο στήθος τοῦ ν' ἀκούω νὰ κτυπᾷ,
νὰ βλέπω δόξης φλάμπουρο τὸ ράσσο τοῦ παπᾶ,

νὰ διανοίγουν οὐρανοὶ μὲ χρώματα σαπφείρων,
κι' ὁ νέος Κωνσταντῖνος
μὲ τὰ σπαθιά τὰ ληθιὰ βασιλικῶν μαρτύρων
νὰ ζωνεῖται κι' ἐκεῖνος,
καὶ τῶν πατέρων νὰ φρουρῇ τὰς παράκαταθήκας,
καὶ τὸν στρατὸν νὰ προσφωνῇ προαναγγέλλων νίκας.
Γιὰ 'δὲς καιρὸ ποῦ 'στρίμωξαν κι' ἐμὲ τὸν Φασουλῆ
τώρα ποῦ θάβεται κι' ἐγὼ φτερούγαις σὰν πουλί,
νὰ τρέχω μὲς 'στὸ βωγητὸ, 'στὸ κύμα ποῦ παλᾷζει,
χαρτιὰ νὰ πέφτουν Πρεσβευτῶν καὶ νόταις σὰν χαλάζι,
κι' ἐγὼ 'στὴν Κρήτη στέλλωντας ἀμέτρητα φιλία
ν' ἀρῶμαι μὲς 'στῆς νάταις των μιὰ τόση κουτσουλιὰ,
καὶ μιὰ γιὰ πάντα, Περικλῆ, μ' αὐτοὺς νὰ ξεθυμάνω
κι' εἰς ὕψος ἀπροσπέλαστον ἐκούραστος νὰ φθάνω
μὲ τὰ γρηγοριότερα καὶ μὲ τοὺς πελαργούς,
μηδὲ στιγμὴ νὰ καθῶμαι κλειστός 'στὴν κάμαρά μου,
νὰ ξενοκτῶ μὲ Βασιλεῖς καὶ μὲ Πρωθυπουργούς
κι' εἰς μυστικὰ Συμβούλια νὰ χῶνω τὴν οὐρά μου,
ν' ἀρπάζω καὶ τῆς 'Αθηνᾶς τὸ πᾶν γυρᾶν τὸ δόρυ,
νὰ δῶ τὸν Πρέσβυ τῆς Τουρκίας ποζάτο μὲ καστόρι,
καὶ τοῦ φεσιῦ τὸ κρύψιμο σπουδαῖο νὰ τὸ κρίνω
κι' ἀπάνω 'στὸ καστόρι τοῦ κατραπακιάς νὰ δίνω.

Τὰ χεῖλη σκλάβων νὰ γελοῦν
κι' οἱ Πρεσβευταὶ νὰ πηλαλοῦν
'στὸν πολεμάρχο Θεοδωρῇ
κι' αὐτὸς νὰ κἀνῃ τὸν βαρὺ.

Νὰ πηλαλοῦν καὶ 'στὸν Σκουζέ
κι' αὐτὸς νὰ στέκῃ ντοῦρος,
καὶ νὰ τοὺς πέρνῃ 'στὸ μεζέ
σὰν διπλωμάτης πούρος.

Νὰ σαῖτεύῃ μὲ ματιαῖς
τοὺς Πρέσβεις πέρα πέρα,
καὶ ν' ἀπαντᾷ μὲ τρεῖς μυτιαῖς
σὲ καθεμιὰ φοβέρα.

Δὲν μὲ μέλει τὸ σκοτάδι, δὲν μὲ μέλ' ἡ φυλακὴ,
ὅσο ποῦ δὲν εἶμ' ἐκεῖ,
νὰ φωνάζω 'στὸν Λεβίδῃ, τὸν θαλασσινὸ Νικόλα,
«γεῖά σου, Νικολὸ ξεφτέρι, κι' ἔγινε λίσσα κι' ἔγινε μόλα.
Μὲς 'στὰ μάτια σου κυττάζω ν' ἀγκυροβολοῦν ἀρμάδες,
ποῦ τῆς τρέμουν Μουσουλμάνοι,
τώρα πλέον τὰ καράβια δὲν καπνίζουν ἐβδομάδες
'στοῦ Φαλήρου τὸ λιμάνι».

Δὲν μὲ μέλει τὸ σκοτάδι, δὲν μὲ μέλ' ἡ φυλακὴ,
ὅσο ποῦ δὲν εἶμ' ἐκεῖ,
γιὰ νὰ 'δῶ καὶ τὸν Σμολένσκη, τὸν καλὸ μου τὸν κουμπάρο
μὲ τὸ πένα καὶ τὸ πάλαι, καὶ νὰ ρίξω κι' ἕνα σμπάρο,
καὶ νὰ ψάλλω μὲ χορὸν
«λιγερόν καὶ κοπτερόν»
καὶ δεῦτε σπεύσωμεν ἀρματωμένοι
ἐκεῖ ποῦ θρίαμβος μᾶς ἀναμένει,
ἐκεῖ ποῦ πόλεμος βροντοκυττᾷ,
κι' Ἕλληνες ψάλλωμεν ἄνδρα γενναῖον,
τὸν Θεοδωράκη μας, ἥρωα νέον,
οὗτος ἐπάλαψε... καὶ τὰ λοιπά».

Δὲν μὲ μέλει τὸ σκοτάδι, δὲν μὲ μέλ' ἡ φυλακὴ,
ὅσο ποῦ δὲν εἶμ' ἐκεῖ,
γιὰ νὰ πάρω τὸν ἀέρα
κάθε Πρεσβευτοῦ σαλιάρη,
καὶ μιὰ κόκκινη παντιέρα
νὰ καρφώσω σὲ κοντάρι,
καὶ νὰ 'πῶ τοῦ Θεοδωρῇ μας ἀβέστα βάστα, Θεοδωρῇ,
καὶ μὴν κἀνῃς βῆμα 'πίσω σὰν τὸν Ἀγγλο Σωλοδουρὺ,
τώρα λάχανα δὲν τρώγεις, τώρα πιὰ δὲν κόβεις χέρια,
μῆτε κουτουροῦ παρλάτα,
τώρα λιγερός προσμένεις τοῦ στρατοῦ τὰ περιστέρια
νὰ σοῦ φέρουν τὰ μαντάτα.

Κι' ἂν βαστάξῃς ὡς 'στὸ τέλος ὅλοι μας σκυφοὶ 'μπροστά σου
θὰ φωνάξωμε μιὰ 'μέρα «γεῖά σου γέρο τοῦ Μωρηᾶ,
δόξα 'στ' ἄσπρα σου τὰ γένεια, δόξα 'στὰ γεράματά σου,
μεγαλύνει τὸ Κορδόνι καὶ τὸ κύμα κι' ἡ στεριά».
Μὰ κι' ἐγὼ, κύρ Θεοδωράκη, κἀνωντας ἐμπρός σου τοῦ μπα...
θ' ἀλαλάξω «γεῖά σου, γέρο, γεῖά σου, Κορδονοκλουμπά».
Βάστα βάστα 'στῆς ἀντάραις... μὴ κανένα παρακάλει,
μὴ τὸ χρέος λησμονήσῃς τῆς μεγάλης μας μητρὸς,
σοῦστειλαν ἀπὸ τὴν Κρήτη κι' ἕνα τόσο πορτοκάλι,
ποῦ μοῦ πέφτουνε πὰ σάλλια σὰν σὲ βλέπω νὰ τὸ τρώς,
καὶ μὲ δάκρυα σοῦ λέω «Κορδονάκι μου χρυσό,
μὴν τὸ χάψῃς ὅλο μόνος, δὲς κι' ἐμένα τὸ μισό».

Γιὰ 'δὲς καιρὸ ποῦ διάλεξαν νὰ μὴ μ' ἀφίνουν ἐξώ
τώρα ποῦ 'σκόπευα κι' ἐγὼ 'στὸν Βασιλῆα νὰ τρέξω
καὶ νὰ τοῦ 'πῶ «γιὰ κύτταξε, γελοῦν βουνὰ καὶ κάμποι,
κι' ἡ ζηλευτὴ Κορῶνα σου σὰν ἥλιος τώρα λάμπει,
κι' ἐγὼ 'μπροστά σου προχωρῶ μὲ τοῦ Δαυὶδ τὴν λυγρὴν
νὰ σοῦ φορέσω, Βασιλῆα, τοῦ Κόδρου τὴν πορφύρα».

«Τώρα μ' εὐχαῖς καὶ μὲ φιλιὰ
προπέμπεις τὰ παιδιὰ σου,
τώρα 'στ' ἀλήθεια, Βασιλῆα,
μᾶς ἔχεις 'στὴν καρδιά σου.

Τώρα πελάγη καὶ στεριὰς
βουῦζουν 'στὴ φωνή σου,
καὶ λευκοφόραις 'λευθεριαῖς
κυκλόνουν τὸ θρόνι σου.

«Καθένας εἶναι δύναμις κι' ἰσχύς σου καὶ κολῶνα σου
χίλιαις Κορῶναις, Βασιλῆα, δὲν κἀνουν τὴ Κορῶνα σου.
Τέτοια πορφύρα σὰν κι' αὐτὴ ποῖος ἔχει νὰ τὴν βάλῃ;
'μπροστά τὰ Βασιλόπουλα μ' ἐκεῖνα ν' ἀνδρείψουμε,
ζωντανέψέ μας, Βασιλῆα, κι' αὐτὸ τὸ καρναβάλι
ὅλοι χορὸ πολεμικὸ μαζὶ σου νὰ χορέψουμε.»

Περ.— «Ὅλα καλὰ, βρὲ Φασουλῇ,
κι' ὁ πόλεμος ἀντιλαλεῖ,
μὰ δὲν μοῦ λές τί γίνεσαι;... κανένας δὲν εἰξεύρει
ποῦ διάβολο νὰ σ' εὔρῃ.

Πέρνω τὴν Φασουλῆ σου καὶ πηλαλῶ 'στους δρόμους,
'ρωτῶ τοὺς Ἀστυφύλακας, 'ρωτῶ τοὺς Ἀστυνόμους,
'ρωτῶ καὶ τοὺς Ἀνακριτὰς καὶ τοὺς Εἰσαγγελεῖς
«μὴν κρύβεται 'στὰ σπήτια σας κανένας Φασουλῆς;»
Μὰ πῶ καὶ 'στὸ σπήτι σου κι' ἀπ' τὰ παιδιὰ μαθητῶν
πῶς 'στὸ Τριέστι σκέπτεσαι νὰ μείνῃς τοῦ λοιποῦ.
κυττῶ τῆς πόρταις τῶν σπητιῶν κι' ἀπάντησι λαθῶν
πῶς τώρα μόλις ἐφυγες καὶ πᾶς δὲν ξέρω ποῦ.
Πηγαίνω καὶ 'στὴ φυλακὴ τοῦ παλαιοῦ Στρατῶνος
κι' ὅλους τοὺς φύλακας 'ρωτῶ μὴ σ' ἔχουν μέσα κλείσει
πλὴν μ' ἀπαντοῦν κατὰδικοι κι' ὑπόδικοι συγχρόνως:
«μᾶς ἄφησε τὴν κάρτα του κι' εἶπε πῶς θὰ γυρίσῃ.»

Ἐσύ, μωρέ, κατήχησες σὰν ὁδοιπὸρος πλάνης
καὶ μὲ τὴν καταδιώξιν τὸν κόσμον θὰ τρελλάνῃς,
κοιμᾶς 'ἐδῶ, κοιμᾶς 'ἐκεῖ, καὶ δὲν πληρόνεις νοίκι,
ἀφίνουν τὰ κρεβάτια τῶν ἀνδρόγυνα γιὰ σένα,
περιπορεύεσαι ὡρεᾶν, πέρνεις καὶ χαρτζηλίκι,
κι' ἔτσι μ' αὐτὸν τὸν διωγμὸ περνᾷς χαριτωμένα.
Φ.— Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρὲ Περικλῆ, τοῦ Δόν-Κισώτου Σάντα;
δὲν ξέρεις πῶς τοῦ διωγμοῦ μ' ἀρέσει τὸ ρωμάντο,
θὰ συμβουλευθῶ δὲ καὶ σὲ τὸν πρῶτο ρεμπισκέρη
καὶ δίχως νὰ σὲ κυνηγῶν μ' ἐντάλματα 'στὸ χέρι,
νὰ τρέχῃς καὶ νὰ κρύβεσαι σὲ κάθε σπήτι ξένο
καὶ κἀνε τὸν ἐξόριστο καὶ τὸν κυνηγημένο.

Βρὲ Περικλῆ, τί νὰ σοῦ 'πῶ,
τοὺς διωγμοὺς τοὺς ἀγαπῶ,
κι' ἂν διαρκῶς μὲ κυνηγῶν ἴσως ἀποφασίσω
καὶ τὰ παιδιὰ καὶ τὸ σκυλὶ νὰ τὰ φυγοδικήσω,
κι' ἔτσι μ' αὐτὸν τὸν τρόπον
ἐλέφ τῶν ἀνθρώπων

νὰ συντηρῆται ὡρεᾶν ἡ ἐβλίγη φαμῆλι;
καὶ σὺ γι' αὐτὴ τὴν μέθοδο νὰ σκάψῃς ἀπὸ ζήλεια.
Π.— Ὅσοι λοιπὸν, φυγοδίκει, τὸ τακτικὸ στηλᾷ
καὶ πῶς 'στὴν Ἀρχὴ νὰ 'πῶ νὰ στείλῃ νὰ σὲ πᾶρῃ.